

CÎNTĂRI
PENTRU
INIMĂ..

DE

TH. CORNEL

DECORAȚIUNEA

DE

CECILIA CUTESCU-STORCK.

CÎNTĂRI
PENTRU
INIMĂ..

DE
TH. CORNEL

DECORAȚIUNEA
DE
CECILIA CUTESCU-STORCK.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

BUCUREȘTI

COTA

11 304148

9/16/05

B.C.U. Bucuresti

C20056583

*Cintări
pentru
inimă*

I

Cu ochii ceia blînzi și negri, — căile luminoase ale suferinței — cu buzele frumos și ritmic desemnate, femeia care 'mî vorbea îmi murea dînsa sufletul și punea în mine golul inimei, golul minței, golul neantului. Dar ce-avea femeia pe buzele iei ritmic încondeiate, — înpurpurate de durere; și ce mai avea femeia în ochii ceia blînzi și negri, — înprourați de lăcrămare?

Iera ție imaginea vie a infinitului? Și mîna ție, de-atînce pe a mea încît amuți simțirea-mî toată, ție ție o rază prevestitoare a-rău, ce venia dintr'aiuri?

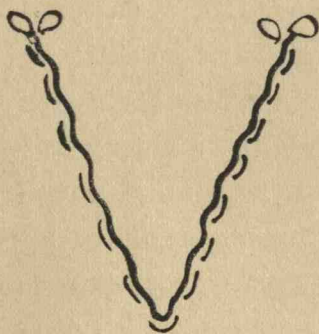
Oh! dar nedomiririle lăuntrice nu mai turburără golul pe care 'mi'l vărsau ochii ție negri și blînzi, buzele ție din arcuri combinate. În lipsa simțirei, pornirile de aur căzură 'n umbra morței, pasări însetate de-auroră, căzură de neajunsul ce'l aducea femeia, femeia care 'mî vorbia. Iar craniu-mî văduv de minte, iar inima-mî seacă de toate sucurile vieței, iar sufletu-mî subțiat ca ața de păianjen, atîrnav de vorba ție cu noi sensuri, cu daruri noi.

— Tu nu știi amarul ce se urcă din sinea-mî și 'ntăciunează mereu, mereu, ochii mei cei negri; tu nu știi cum năvalnic se-alungă doruri de iubire cu doruri de voluptate; tu nu știi cît se sting în mine puterile de a mai spera.

— Străin, rătăcit pe calea nenorocului meu, tu n'ai văzut cum se duce sufletul și 'n haos se pierde ca strigarea ce sfîșie în van pustiul; tu nu cunoști

setea de a suferi de ne iubire; tu n'auzi ecoul inimei care se sfirșește de patima neîmplinirii și bate'n cadența desperărei.

— Străin, Străin, cum ie cînd n'auzi ecoul inimei, cînd nu cunoști durerea, cînd nu se duce sufletul...

II

DESCHIDEȚI, voi, porțile infinitului, să crească aurora și'n dreptul ției, uriașă să 'mă înalț durerea; deschideți-le, ca să cuprind lumea, iar cu puterile mele imense s'adun imensa suferință a lumii și s'o strâng în mine, pentru ca să'mă fie și mai uriașă durerea și s'o 'nalț și mai sus; deschideți-le, ca să sorb nesățios lumina, pentru ca să moară lumina în mine înecată în durerea din mine.

Săpați prăpăstii fără fund, crăpînd pămîntul pînă 'n inimă, ca să le umplu cu golul din mine;

săpați-le, ca s'arunc în iele haosul neantic adus în mine de ochii ceia negri, de privirile cari nu se pot uita; săpați-le, ca să știu și ieu unde-i fundul durerii, cînd voi vărsa-o în prăpăstiile fără funduri.

Dar de ce nu deschideți, voi, porțile infinitului? De ce nu săpați, voi, prăpăstiile fără funduri? Voi opriți ritmul desperării în care se 'nviorează inima. Oh! cîntările sunt firave și ochii negri tot mai puternici. Un gând ucide pe altul, iar durerea le ucide pe toate. Și voi vedeți cum se tînguește durerea prin mine, dar nu săpați prăpăstiile fără funduri, nici nu deschideți porțile infinitului.

III

ȘI urmăream femeia ce-avea ochii ceia blînzi și negri și care'mi zise: «Tu nu cunoști setea de a suferi de ne iubire», însă buzele mele nu'i grăiau o vorbă, pe cînd privirile mele feciorelnic o 'nzeiau. Cum mergeam cu dînsa pe 'nflorite cîmpii de vis, pe lîngă șipotul prelins al armoniei, luminat de soarele nădejdei, iewa nu 'mi se mai înfățișea ființește, cu trup aievea, pătimitor de iubire, înfometat de voluptate, ci se făcea, femeia pentru care iewam un străin, străvezie, în totul părelnică, de se vedeau în cuprinsul formei iewi numai dru-

murile rămuroase ale sentimentelor din care se hrănea dînsa 'ncîntător. Cum mergeam alături de dînsa, drumurile rămuroase din iewa alcătuiră par'că simbolul dragostei, cu răspîntii straniu împerechiate, și iewa o simfonie ne 'ncepută, bună de leac, pentru lecuirea ascunsului inimei. Și iewa 'mă zise:

— Străin, tu privești în mine ca 'ntr'un cristal și vezi mersurile încrenguite din mine; da, cristal, dar tu nu știi cît mă ard mersurile astea și nici nu cunoști de ce mă ard iewele așa, cînd tu privești în mine ca printr'un cristal.

— Ah! blîndul meu Străin, rădăcinile sentimentelor sunt în inimă și acolo iewele stau încîlcite;— Străin, vezi tu și 'n inima mea ca 'ntr'un cristal?

Dar iewu nu văzuî inima iewei, în care stau mototol rădăcinele sentimentelor, nici forma inimei, și nu puteam să mă uit la iewa, căci aveam și iewu una care mă orbise cu svîcnirile năzuințelor iewei, de nu mai izbutiam a deosebi ființeașca străvezire

a femeiei cu care ăeram la umblet. Iar atunci se
urcă din adâncul firei mele nebunia și căzu pe
mintea-mă ca un ciocan, cu lovituri repetate, încît
muri în mine și ce bruma de judecată mai scă-
pase. Oh! nebunie, nebunie, lovește mereu 'n
mintea mea, dar lovește și 'n inima mea sireapă!

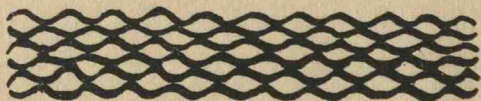

IV

ÎN apusul anilor tineri se ridică din nou inima, năclăită de patimi desperechiate, ca s'asculte înzeita cântare a dragostei. Dar numai în svîcnire se ridică. Și cântarea dragostei urmează, mai înfocată și mai întinsă, de tremură adîncurile cerești. Buze duioase încondeiate o psalmodiează și cine oare ar putea mai bine s'o 'nalțe?

Prin afunduri, cântarea se agață de sori, încît îi întunecă; prin adîncuri, ȳea se-anină de stele, iar stelele se adumbresc de 'ntristare; în adîncuri, ȳea se strecoară printre haose și le face să

plîngă. Ie farmec. Cîntarea dragostei a pus stăpînire peste Univers, de s'a 'mbătat tot Universul, pe cînd din fundul lumii pămîntești se ridică o inimă, în apusul anilor tineri, ca s'asculte divina cîntare a dragostei,—știți, din fundul lumii, o inimă umană, un bob de inimă... Și svîcnește smintit inima mea, dîndu-se de toți pereții ființei mele.

5. 1. 1910

V

PE ce răzor al vieței apucat-a femeia care nu cunoaște turburarea lăuntrului meu? O caută cugetele mele pe 'ntrecute pentru-ca să 'i închine prinosul parfumurilor lor, cele noi; — o caută cu toatele, de s'a umplut sclipul cerului de gândurile cari gem în limba-le fără grai, după femeia ce iubește într'ascuns. Și cum se ascute gând pe gând, ca mai ușor să se strecoare în firea misterioasă a femeiei! Gînd pe gînd se ascute, dar iele n'au răstirile metalice prin cari se'mpuținează

29645/67

șinorul. Iar din mine se duc către dînsa popoare de cugete, ca s'o 'mbie, ca s'o 'ncînte, ca s'o 'nfrîngă pe iewa, se duc întrecîndu-se 'n valuri armonice, în cadențe de poezie. Oh! dar cît mă doare 'ntrecerea asta ne 'nfrînată!

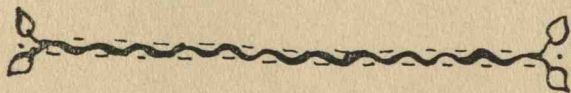
Și s'au dus așa toate popoarele minții mele, încît rămas-a și iewa săracă de mîierea lor, iar vîntul non-sensului m'aruncă de toate absurditățile...

* * *

Le lăsaî deci se plece, gîndurile mele, și să'și împlinească nebuna lor cerință,—mă 'nvoî ca să roiască cu toatele în jurul aceleia care vorbise de iubire, iewa însă luaî drumul grădinilor ce picau de floare, și acolo găsiî mirosuri mii și mii, culori mii de mii, fețe mii în mii,—cerul cu stelele, marea cu valurile,—printre cari m'așezaî fără nici un gînd în minte, pentru-ca să gust în sfîrșit fericirea de a nu mai stăpîni peste popoare de gînduri. Oh! dar știți voi fericirea de

a nu mai avea nici un gând în minte? Ie mai presus decît moartea, în care nu trăesc gânduri; — mai presus și decît nebunia, care numai gânduri fixe are; — mai presus chiar decît dumnezeirea din care nasc gândurile sublime... Scoateți din creierul vostru *toate* cugetele și veți gusta și voi, ca mine, fericirea aceia.

Cum stam acolo, simțiam în juru-mă sufletul, fețe-fețe, al florilor murmurătoare, — cînta sufletul lor ori plîngea? nu știu, — și cum mă aflam astfel, luaî sufletul florilor și'l pusei de-alungul sufletului meu, ca să plîngă sau să cînte și al meu, pînă ce se vor întoarce gândurile plecate, duse cu toatele, dar, fiind-că ieran fără minte, nu știu cum a cîntat de dragoste sufletul meu înfrățit cu acel al florilor, sau, mai bine, cum a plîns.

VI

LA cotul neașteptat al speranței, întâlnii din nou pe femeia în care văzusem ca 'ntr'un cristal, căci ăea venia pe drumul sperărei înapoi, ca nenorocoșii, purtînd a-vis în mîini buruienile sufletului, toate ofilite. Și m'a recunoscut, ăea care nu cunoștea smirna patimei mele. Atunci a zîmbit mîhnirea pe buzele ăei, iar dînsa n'a zîmbit de fel, pe cînd privirea ăei tînguioasă nu se mai desbăra de imaginile numitelor buruiene. Și ăea 'mî ticlui vorbă tîmăduitoare, în chipul următor:

— Se căznește sufletul meu să moară otrăvit de laptele întunecatelor buruiene din iel și nu poate, în vreme ce ie simț cum se face inima mea filtru, în care toate ierburile lui își lasă sucul lor prielnic pentru făcătură.

— Ascultă, inima mea ie filtru, știi, de două feluri filtru: aburează din ie zmințeala firei și se 'mbrobonează pe din afară de mărgăritarele suferinței: de două feluri filtru. Auzi tu, cum cad, una câte una, mărgăritarele suferinței pe sufletul meu și cum răsună?

— Străin, iată buruienile din care s'a stors în mine laptele cel de otravă; ia-le, Străin cu fața de auroră, ia-le ca să le sădești în sinea-ți, pentru ca să filtreze și inima ta mărgăritarele suferinței și să abureze zmințeala firei.

Luai acele daruri zmintite, ce n'aveau însă lamură ierboasă, și 'ntr'un soroc nepotrivit împletii măiestrită cunună.

— Oh! cum știi să 'mpletești cu meșteșug, tu care nu știi să suferi.

Pe brodite, încununăi inima mea, cea dajnică dragostei, știind că laptele de otravă al buruienilor nu va picura de loc peste dînsa; laptele negru nu mai iera, băut înainte de inima iei; dar buruienile au înțepat fruntea inimei mele și rouă de sînge se ivi pe iew, rubine răzlețe se prelingeau de a lungul iew, așa în cît femeia se porni a 'mî zice înfermecată :

— Tu ai un Crist în pieptu-ți... Oh! Străin, tu care nu suferi, de ce ai un Crist în pieptu-ți? Tu care nu vrei să suferi, cum de nimeriși semnul suferirei pe centrul ființei tale?

Și 'ncercai să plec cu semnul acela prins deasupra inimei mele sgîncoase, semnul care mă durea, însă femeia m' apucă de mînă, poruncitor:

— Nu pleca. Bunul meu Străin, nu pleca, ci așteaptă să'ți dau mărgăritarele suferinței mele, pentru ca să cază și pe sufletul tău...

VII

CINE bate la poarta vieții mele?

— O femeie.

— Cine turbură adâncul sufletului meu?

— O femeie.

— Cine năzuește la 'nălțimile inimei mele?

— Tot o femeie.

Prin urmare, o femeie veni la poarta vieții mele și, bătînd, turbură adâncul din mine, pentru ca s'ajungă la 'nălțimile inimei mele; dar femeia avea ochii blînzi și negri, — căile luminoase ale

suferinței,—iar buzele ției se arătau pictate ca la fecioarele din icoane...

— Femeie, nu mai bate 'n zadar la poarta 'nchisă a vieții mele. Inapoia ției se-adîncește adîncul, peste care abia se zăresc departe uriașele înălțimi. Oh! femeie, setoasă de nedeslușit, nu cerca a te 'ncumeta cu necuprinsul de mine!

Însă femeia urmă să bată mereu, să bată aiuritor, să bată furtunatic, de se clătina poarta vieții mele în țîțînile ției organice, pînă ce Rațiunea, nălucă simetrică, se aplecă deasupra adîncului și se puse strajă 'napoia porței,—Rațiunea 'ntrebătoare :

— Cine bate?

— O femeie.

— Femeie, nu ghicești tu golul din 'năuntru? În prăpădul patimilor mistuite de mult, nici vîntul dorințelor nu mai adie; iar izvorul dorului 'și-a secat murmurul de-odinioară. Ie gol și 'ntu-neric. Pe 'nălțimile inimei nu se mai crapă de ziuă ca 'n alte dăți. Degetele dragostei dintăi au

rupt coardele de harfă, și adîncul sufletului nu mai răsună armonios, ca 'ntr'o vreme. Maiestrul a murit, Femeie; lasă Maiestrul să doarmă.

Și cît de supus ascultă femeia, că se duse, lăcrămînd, pe lunga cărare a lumii, de pe unde venise, pînă ce n'o mai zării, pînă se făcu vedenie. Se porni atunci în mine, ca plumbul topit, șuvoiul descreieratei suferiri. Ah! dragoste de-a-pururi, de-a-pururi vie!

Scurt timp după aceea auzii din nou zgomot și lovituri repetite 'n poarta vieții mele, la cari Rațiunea, rămasă neclintită străjeră, întîmpină:

— Cine bate?

— Dragostea bate.

— Dragoste, graiul tău de aur nu va dărîma poarta de oțel, ocrotitoare de haos, iar neasemuitele idealități și 'nseninările sublime nu vor mișca Maiestrul ce n'are suflet, n'are inimă, n'are simțire. Orizontul vieții lui ie opac. Fugi, dragoste, fugi, Maiestrul ie mort...

La aceste vorbe, răspuse dînsa:

— Rațiune, tu iești nebunia inimei care singură știe chiemarea vieței. Maiestrul n'a murit; ochii lui sticloși plîng, înăuntru peste suflet; gura lui amuțită grăiește diamantin, înăuntru, de-asupra adîncului; orga simțurilor lui tot înăuntru răsună cu 'mbelșugate simfonii. Rațiune, Maiestrul n'a murit și tu iești nebunia inimei...

Nu'î mai răspuse nimeni dinăuntru-mî și Dragostea îmi prinse mîna ce o apăsă de-asupra sînului îei ca puful, — cuib de alinare, pe urmă plecă, și îeu recunoscui ochii ceia blînzi și negri, buzele ritmic încondeiate...

— Bate, Dragoste, bate, în poarta de oțel a vieței mele și-o sparge.

Dar strigarea mea n'o ajunse; strigarea mea nu sfășia cu ascuțișurile îei ființa depărtarei; strigarea mea neputincioasă! Iar, cum Rațiunea, care 'ntr'adevăr iese nebunia inimei, pierise, făloasă de izbîndă, îeu luaî creieru-mî din

țeastă și'l storsei ca să iasă din iel și ultimile
picături de rațiune ce mai putea să rămîie 'n
ascuns prin țesătura lui, apoi pornii a chiema ca
un neom, în urma femeiei :

— Bate, Dragoste, bate la poarta deschisă a
vieței mele...

VIII

SE desfăcură brațele mele, cît le ține linia lor care tăia orizontal linia corpului, în dreptul pieptului, — se desfăcură largi, întinse a deznădăjduire și pustii de strîngerea supremă, pe cînd ieu înaintam spre Dragoste, formînd pe aurora ieii o cruce ne'mplinită și tristă și stingheră ca o troiță de răsîntie.

Ce semn ie acela, că omul seamănă cu o cruce ne'mplinită, cînd își deschide brațele și aspiră setos infinitul?

Crucea pe care o făcea astfel trupul meu se 'ndreptă către aurora îndrăgostirei, iar aurora venia spre dînsa, cu mers copăcel, așa de 'ncetinit, în cît nici un dor nu mai rămase la locul său în chilia inimei mele, pe care o sfișiaseră ieșind dintr'însa.

Dar cine vedea semnul acesta, desemnat de corpul meu pe aurora Dragostei, ca să 'l știe? Cine 'l știa, ca să'l înțeleagă? Și cine'l înțelese vre-o-dată, ca să 'l prețuiască? Și semnul înainta singur către Auroră...

* * *

Veniră atunci, în sbor a-lin, la urechile mele voci misterioase, rupte din armonii necunoscute ce 'ntrec ascuțimea priceperei noastre, și 'mă ziseră, rînd pe rînd, cu grave cîntări, cu note grave, ce se 'nsăilau pe tot felul de cugetări extraumane:

— Tu iubești, și n'ai puterea să iubești pe drumul de lumină.

— Tu mergi ca o cruce pe care n'o duce nici un Cristos, căci acela care fu în tine dispărut ie

— Ți-ai răstignit sufletul pe crucea ne 'mplinită pe care o face trupul tău, pentru ca să te deprinzi cu iubirea. Dar, află că iubirea se 'nvață pe triunghiul inimei.

— Tu, cu puțină înțelegere de om, nu știi să faci triunghiul pe care va să pironezi inima.

— Așa că tu nu vei cunoaște iubirea și vei muri dorind de iubire.

* * *

În cît mă cuprinse o nețărmurit de vie durere, de stricăi semnul crucei, aplecînd brațele și 'ncercînd cu iele a îmbina pe cel al triunghiului, care-i mai nepătruns. Tot trupul se trudi din răputeri să'l facă, întrerupîndu'și armonia; mîinele compuseră, de păreau zmintite, numai imagini geometrice; iar gîndurile închipuiră forme izocele; — și totuși inima nepironită rămase, ca purtînd o rea osîndă de năzuință fără sfîrșit. Se cutremură în mine sensul firei și, împins de nebunia asta furtunoasă, din nou mă 'ndreptăi către aurora 'ndrăgostirei, dar fără a mai ridica, pe luminoșia

iei viorie, nepriinciosul semn al crucei neisprăvite. Acolo văzuî forma inimei mele al cărei principiu normal ie triunghiul și 'nvățai iubirea cu izvoarele iei ce se 'noiesc ne 'ncetat și nu seacă nici o dată, — nici o dată!

IX

Nu iera, acolo, împărăție aieva, cu dimensiuni aieva, cu țarmi aieva, ci numai nelămurită spumă de lumină, în care într'atîta pătrunsesem încît se șterseră formele-mi obișnuite, ajungînd eu însu-mi năluca. Se lepădă ființa mea de 'ncujbatul său trup și prinse realitate olimpică, dîndu-și măgulitoare atitudini. Ah! cum roiau în juru-i nimburii de luciri confuze, de o transformară; și cum vibra de tării interne ce nu mai avuse; și cum se 'mpăuna cu frumuseți ce veneau din afară!...

De ce înaintam lăuntric, deosebiam ajungînd pînă la mine răsunări armonice și multiple. Plîngeau strune divine, de păreau atinse de gesturi ne 'nfrînate,—plîngeau pătimitor, iar suferirea mea cea nespūsă, crescînd, se melancoliza. Și se alici în zările turburii mersul tihnit al unei ființe, urmată de orgifante măiestrite la ison. Și iewa veni spre mine. Iera *dînsa*, care bătuse la poarta vieței mele, rămasă pustie. În mîini, iewa purta o liră, triumghiulară, ca inima,—purta o inimă ca o muzică, din ale cărei coarde scotea cîntări ce n'aveau seamăn. Și se mișcă, ușoară, mai ușoară decît raza,—de trei ori se mișcă în prejurul meu, cîntînd cu lacrimi în loc de note, întovărășită de orficele arătări, ca 'n ținuturi povestice. Iar mersul iewi descrise cercul, în semn de ocrotire,—de trei ori semnul ocrotirei.

Pe urmă, tot cu răsunări multiple și armonice, tot urmată de imnătoarele orgifante, se delungă, după care mă simții atras și după care pornii

îmbăiat de aurul luminilor, pornii chiemînd-o în graiul meu, ce nu răsuna ca vioarele îei cîntări:

— Te recunoscui, ființă 'ntraripată.

— Te recunoscui și sufletul meu.

— Te recunoaște inima și te chiamă.

Zădarnică fu tripla mea strigare, de oarece pe dînsa o îndruma un gînd înalt și fix, ce nu 'l știam, dar gîndul ce iera înalt și fix vorbi mai pe urmă prin mișcarea îei cea lapidară. În adevăr, dînsa făcu un semn, la care pieriră tovarășele îei de armonie, plăvițe la păr, de rămase singură ca o statuie. Apoi, de acolo, fără a mai cînta, iea porni să meargă 'n cerc mare, în preajma mea, ce nu iera cerc, ci 'nvîrtire de spirală, viind mai aproape, tot mai aproape de mine; și iea lunecă larg, mereu pe spirală către mine, apoi scurt, din ce în ce mai scurt, spre centru,—tot către mine...

Ajunsă 'n fața mea, îmi zise:

— Străin, tu iești centrul vieții mele, căci viața mea merge 'n spirală, dar tu nu știi de ce viața mea merge 'n spirală către tine, ca o absurditate.

— Străin, dar mai făcuî în jurul tău de trei ori cercul, și tu uiți că cercul iese simbolul eternității.

— Străin, cînd am mers în cerc, am cîntat, iar cînd am lunecat în spirală n'am vrut să cînt. Și cîntarea mea iese de dragoste... Străin, Străin, așteaptă să'ți mai cînt de dragoste... tot pe cerc, în jurul tău...

Și iese luă din nou lira iese, ca o inimă,—inima iese ca o muzică, și 'mi scoase melodii topitoare de iubire, încît cu adevărat înțelesei că dînsa iese un Orfeu mai măiestru, podoaba nestemată a armoniei din suflet. Și din nou făcu de trei ori cercul în jurul meu,—trei eternități împrejurul meu.

X

Imă ridicai mîinele către Infinit și 'n ruga
mea pusei scînteiri sălbatice :

— Infinit, Infinit, îți arunc dragostea din suflet,
ca să te umple, iewa care iewe de două ori infinită.

— Îți arunc dragostea, ca să 'nvăluiască sorii
cei mulți, ca frunza, și să 'i dăruiască cu strălu-
ciri ce sunt numai în dragoste.

— Îți arunc dragostea, ca s'acopere pămîntu-
rile cele făr' de număr și să le aprinză din nou,
cū străluciri noi.

— Cînd va trece prin tine, dragostea mea, să-și croiască o mantie neagră, din văzduh, punctată cu tot nisipul de stele, ca s'ajungă pîn' la tine, Infinit.

Auzind cum mă rugam așa, femeia care mă mprilosise cu învoalta îei cîntare și făcuse 'n jurul meu, drept poprire, cercul, se minuna cu tînguială de aiurita mea rugăciune. Și iewa nu pricepea. Oh! iewa nu 'nțelegea pentru cine și de ce dragostea mea se urca prin infinit, ca s'aprinză pămînturile, ca să dea luciri neștiute sorilor, ca să 'și facă vastă haină din eter. Și iewa mă ținu drăguț de rău. Dar, pentru ca să 'nțeleagă și dînsa iar mă rugai către Nesfîrșit:

— Tu, a cărui esență iewe de-a-pururi, tu, a tot-loc-țitor, în care se svîntură Universul, Infinit-Infinit, scutură de-asupra 'mî florăria ta stelară, ca să mor îngropat sub ploaie de astre.

— Dă drumul cataractelor solare, — să cadă

sorii peste mine, să cadă mii, în vârtejuri mii de mii, svîrliți de-a golului turbare.

— Să cadă sorii peste mine și ploaie de astre să mă 'ngroape. Oh! varsă feerii de foc și aur, ca să opresc, sub dînsele, în forma ieii supremă dragostea re'ntinerită; pentru ca simțurile să ducă în eternitatea ce le așteaptă gustul iubirii mele de acum; pentru ca mintea să nu poată născoci închipuiri mai înalte; pentru ca inima să nu mai descrie alte ritmuri și mai armonioase. Oh! Infinit, cerne tezaurele tale stelare deasupra sufletului meu împătimit de iubire!...

Femeia, se turbură adînc, adînc, și ieia mă privi prelung, prelung; după aceia îmi zise:

— Tu iubești...

De sub pleoape, îi picurau mărgăritarele suferinței, ce cădeau ploaie pe sufletul meu... în locul astrelor furnicare.

XI

DINSA aruncă lira ției ca o inimă, și 'mă șopti, par'că dedulcită la credința nouă că 'n mine înfloria o pasiune atît de mare :

— A 'nceput acum muzica cea aiuritoare și strunele celelalte cată să tacă.

Și cum se afla, mai încolo, o lespede albăstrie de marmură, bucată ruptă din senin, pe care nimeni nu se mai odihniise, mă duse la ției, oprindu-ne alături ca două fantasme de lumină. Deși marmura avea vine subțiri și 'nrămurite, cum are trupul omului, totuși în ției nu svîcniă vieața.

Am stat acolo amîndoi, tăcuți, multă vreme, prinși de albe închipuiri, deosebit unul de altul. Dînsa împrumută mișcări mlădioase de Tanagra, cutate de draperii aieriane, dînd corpului splendoarea ritmului atic. Iar îeu, îeu luasem un gînd mare și'l frînsei în alte gînduri mai mici, îl fărimăi în mii de gînduri, pînă ce ajunse pulbere imensă de gînduri, încît se umplu și aierul și lumina de jocul îei ne'ncetat și infinit. Dar, de ce se spulbera așa sămînța minței mele, de ce sufletul mă durea adînc, căci de acolo rupsei gîndul cea mare, și sufletul sîngera în tăcere. Gîndul acela îera: limanul dragostei. Ah! și, din pulbera jucătoare în oglinda zilei, se 'mperechiau fraze evangelice, frînte pe jumătate, ce se 'ntrețaiu, se desbinau, se-amestecau, se-adumbriau, iar al căror sens neplin și 'ntîrziat suna, în auzul meu, ca un susur de albine:

— Voi cei ce iubiți trupește...

— Și voi cari iubiți cu mintea...

— Precum și voi toți cari iubiți cu sufletul...

— Limanul dragostei înseamnă moartea ției, și moartea ției semnul zădărniceii ției este...

— Zădarnici cei ce iubesc trupește, zădarnici de asemenea cei ce iubesc cu mintea, zădarnici și aceia cari iubesc cu sufletul...

În jocul ției din aier și lumină ne'ncetat și înfinit, pulberea se strânse toată 'n jurul meu, de m'ameți, de mă 'ngăimă. Și atunci întrebaî îndoelnic pe femeia cu ochii ceia blînzi și negri:

— Care-i dragostea ta pentru mine?

Îea se apropia duios de ochii mei și 'i sărută; se apropia de obrajii mei și 'i sărută; se apropia, călduros de buzele mele și le sărută îndelungat și cast, senin și topitor. M'apropiaî de fața ției și o sărutaî pe ochi, pe obraji, pe buze. Și ieran amândoi așa de aproape,—om de om, aprinși de frigurile dragostei. Ah! ieran om de om apropiați, trupește apropiați, și ființa noastră se 'ndoise, iera straniu dublată.

— Care 'i dragostea mea pentru tine?

Și se dădu dînsa mai lîngă mine, aducîndu'și galeș brațul stîng, ca un colan înpurpurat și cărnuit, în jurul brîului meu, și mă strînsese cu drag, cu putere, cu patimă. O prinsei și iew, tot cu patimă, tot cu putere, tot cu drag, în cît corpurile noastre se cutremurară, suferind o prefacere înceată, nesimțită. Iele se deșirau... Iele se subțiau... Iele se lungiau... Corp de om în corp de șearpe. Doi șerpi ridicați unul în fața altuia ceși împletiră de trei ori trupurile alunecoase, strîngîndu-se pătimaș de trosniau, — doi șerpi ce se priviau lacomi de fascinare. Ieram doi șerpi aiuritori de pasiune, doi șerpi încolăciți a eternitate.

— Care'i dragostea noastră ?

Fîlfii atunci iubita de-asupra-mă cutele tulpanelor ușoare, filfii și peste iewa tulpanele albe de pe dînsa, îngropîndu-ne în noian de spumă mătăsoasă. Iar noi crescurăm din iewe ca două pare luminoase, ca două flacări colorate, ca două limbi

de foc, aci unindu-ne 'ntr'o întrupare desăvîrșită, aci despărțindu-ne feeric, cu pîlpîiri ce tremurau neegal. Două limbi de foc, cari ne atrăgeam total, crescînd în tărie, după văpaia 'ndrăgostirei, cari ne desfăceam parțial, jucând mereu, după cîntecul sufletului. Oh! ăeram două flacări colorate ce se atingeau, — două pare luminoase ce se 'mpreunau, — două limbi de foc, ce se ațâțau și se 'ntrupau.

Noi nu știam de ce atîtea schimbări și dacă ăele aveau un sens în ne-sensul dragostei. Ci îmbătați de sucuri negustate încă, noi plecarăm de lângă marmura, ca seninul cerului și cu vine subțiri în care nu curgea sînge, — plecarăm întineriți de seva eternei apropiieri.

XII

PRINȘI mână 'n mână, am înaintat amîndoi prin preziua dragostei și nu ne am uitat unul la altul, sufletele noastre fiind singure tovarășe, singure oglindindu-se unul în imaginea celuilalt.

In jurul nostru nu iera nimeni.

In jurul nostru nu iera nimic.

Totul iera în noi.

Prinși suflet de suflet, am mers în plina strălumină a dragostei, dar nu ne-am zis o vorbă

măcar, ci grăiau tănuit numai inimile noastre,
cari ărau singure-singurele.

In jurul nostru nu vorbia nimeni.

In jurul nostru nimic nu vorbia.

Totul vorbia în noi.

Prinși inimă de inimă, am pătruns în nețăr-
miritul iubirei și n'am căutat să ne 'ntîlnim, căci
se 'ntîliseră patimile noastre, cari se vărsau una
'ntr'alta, cu tot focul din ăele, și se topău de iu-
țimea lamurei lor și se contopău.

In jurul nostru n'am întîlnit pe nimeni.

In jurul nostru n'am întîlnit nimic.

Totul se 'ntîlnia în noi, — Totul.

* * *

Pe cînd călătoriam noi așa, supraomenește, ăea
ca o duioasă floare și de nume Florica, ăeu pierdut
de simțire și fără nume, auziam Rațiunea între-
bîndu-se în de sine și 'ncet de-i ăera par' că frică
să turbure armonia ce se urzise între noi:

— De ce merg dînșii, astfel, unul lângă altul, fără ca să se uite unul la altul, fără ca să'și spue nici un cuvînt unul altuia, fără ca să 'ntîlnească unul cu altul?...

ALTE LUCRĂRI ALE AUTORULUI

LA ROUMANIE LITTÉRAIRE D'AUJOURD'HUI

1 plachetă in-8°, Editura E. Sansot et C-ie, 1902, Paris.

MENTALIA

1 volum in-8°, tipografia ziarului „La Roumanie“,
București, 1908.

FIGURI CONTIMPORANE DIN ROMÂNIA (Dicționar
biografic). În curs de publicare, din Mai 1909; in-4°,
ilustrat; tipografia Socec & C-ie, București.

CATALOGUL MUZEULUI A. SIMU

1 volum in-8°; tipografia „Poporul“, București, 1910.

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

**Această carte,
pusă în lucru la XXIX
Martie 1910, s'a termi-
nat de tipărit, la VIII A-
prilie acelaș an, de că-
tre pricepuții lucră-
tori ai tipografiei
cooperative „Po-
porul“ din
București.**

Prețul 1 LEU.